

قریب به اتفاق فقهاء تعداد نجاسات را ازدهه [1] و برخی دوازدهه [2] مورد اعلام کرده اند، از جمله آنها که همه بالاتفاق آنرا ذکر کرده اند نجاست کافر [3] است، کافر یعنی کسی که منکر خدا باشد و ابرای خداوند متعال شرک قائل باشد.

و ۱۱. نکه رسالت حضرت خاتم الانبیا علیه السلام و شریعت محمد بن عبدالله - صلی الله علیه و آله - را قبول نداشته باشد و نیز به کسی کافر می گویند که ضروری دین یعنی، چیزی را مثل نماز و روزه که همه مسلمانان آنرا جزء دین اسلام می دانند منکر شود. [4]

فقهاء در این زمینه به آیه شریفه «انما المشركون نجس» [5] و روایات متعددی مبنی بر این جمله اکتفا می کنند که از امام صادق علیه السلام نقل شده است «من نصب دیناً غیر دین المومن (دین اسلام) فهو مشرک» [6] استناد می کنند و از فروعاتی که برای این مسئله ذکر کرده اند این است که تمام بدن کافر حتی مو و ناخن و رطوبتهای او نجس است. [7]

حال که روشن شد چه کسانی در فقه اسلام و شریعت محمد بن عبدالله نجس می باشند به کنکاش در آثار بهائی آن می پردازیم تا از برخی عقاید آنها آگاه شویم بهائیت فرقه ای است که توسط حسنعلی نوری معروف به بهاء الله به وجود آمده است. قبل از آن به وسایط علی محمد باب که به پیروی از اندیشه های شیخ به خود را رکن چهارم انسان کامل پنداشته بود، با بهائیت را به وجود آورده بود، وی در آغاز مدعی بود که باب امام زمان (عج) می باشد ولی در نهایت ادعای الوهیت نمود و اعلام نمود که بعداً کسی را به عنوان «من ضحصر الله» خواهد فرستاد. بعد از اعلام علی محمد، حسنعلی نوری مدعی شد که او همان کسی است که علی محمد باب وعده آمدن او را داده است. بعد از آن با ادعای نسخ دین اسلام، نغمه ای بجای داد.

تازه سرداد و به دین سازی روی آورد. [8]

برخی از عقاید بهائیت از قرار زیر می باشد:

۱. اعتقاد به الوهیت علی محمد باب و حسنعلی نوری

یکی از سخنان نوری و حسنعلی نوری در معقول ترین اعتقادات بهائیت و بابیت اعتقاد به اله بودن باب و حسنعلی نوری است علی محمد باب ادعا کرده است که رفیع ترین مراتب حقیقت یعنی الوهیت در او حلول کرده آن هم حلولی مادی و جسمانی. [9]

۱. این اعتقاد بهائیت بامبانی تمام ادیان آسمانی در تضاد می باشد زیرا در ادیان آسمانی الوهیت مختص حضرت حق، پروردگار و خالق جهان و جهان ان است و در این مقام هیچ کس و هیچ چیز با او شریک نیست.

۲. اعتقاد به مقام نبوت علی محمد و محمد رضا حسنعلی

بهائیت آن می گویند: مقام قائم موعود به حکم برخی آیات قرآن کریم، مقام اصالت و نبوت است. [10]

اما شریعت می گویند: قائم موعود تابع قرآن مجید و شریعت خاتم الانبیا علیه السلام - صلی الله علیه و آله - و مقام او مقام خلافت و وصایت و امامت است نه اصالت و نبوت. [11]

۳. اعتقاد به قائم موعود بودن علی محمد باب و محمد رضا حسنعلی

بهائیت آن می گویند: علی محمد و محمد رضا حسنعلی موعود دین اسلام هستند و جمیع انبیا بدان اشارت داده اند و علامات آن در کتابهای آسمانی ثبت است.

اما شریعت می گویند: موعود دین اسلام یکی قیامت کبری است و دیگری ظهور بقره ۱۰۸ «ان الله ارواحنا له الفداء» که در قرن سوم هجری در سرمن راه متولد شد، نام مادرش نرجس می باشد.

۴. اعتقاد به نسخ دین اسلام

بهائیت آن می گویند: مقام قائم موعود، مقام شارعیت است نه تابعیت، [12] و نیز می گویند قائم در هنگام ظهورش حکیم به نسخ دین اسلام می کند و بتشریح شریعت جدیدی را از اسلام می پردازد. [13]

اما شریعت می گویند: قائم موعود، تابع قرآن مجید و شریعت خاتم الانبیا علیه السلام - صلی الله علیه و آله - و مجدد و موحی همان دین اسلام است و صاحب کتاب جدید و آورنده شریعت جدیدی نیست. [14]

خلاصه آنکه بهائیت آن:

اولاً: مدعی الوهیت باب و بهاء و منکر خاتمیت نبی مکرم اسلام هستند، ثانیاً: منکر احکام ضروری دین مثل نماز، و روزه و... بوده و آنها را منسوخ می دانند.

ثالثاً: تنها منکر وجود نازنین حضرت بقره ۱۰۸ «ان الله الاعظم هستند بلکه دشمن او می باشند.

در نتیجه می توان گفت که علت نجاست آنان، کفر آنان می باشد و ادله ای که به نجاست کفار و مشرکین دلالت دارند، آنها را نیز در بر می گیرند.

معرفی منابع جهت مطالعه بیشتر:

۱. توضیح المسائل مراجع عظام، قسمت نجاسات.

2. بهاء مت د ن ذ ست، ابوتراب هدائی. به نقل از سایت محاکمه
3. تاریخ جامع بهاء مت، بهرام افراسابی.
4. وسائل الشریعه، حر عاملی، ج 1، کتاب الطهاره، ابواب مقدمه عبادت باب 2.

پی نوشتها:

- [1]. خمینی، تحریر الوسیله، نجاسات، قم، اسماء 1، ان نجفی، ط دوم، 1390 هـ ق، ج 1، صفحه 114، مسأله 1.
- [2]. رساله توضیح المسائل با متن فتاوی آقای بروجردی و حواشی آیات عظام، جاویدان و فراهانی، علم 4، مسأله 84، ص 26.
- [3]. محقق حلی، شرح الاسلام، دارالاضواء، بیروت، ط دوم، 1403 هـ کتاب الطهاره، ج 1، ص 53.
- [4]. رساله توضیح المسائل مسأله 107، ص 30.
- [5]. توبه/28.
- [6]. حر عاملی، وسائل الشریعه، الاحیاء التراث، قم، ط اول، 1409 هـ ق، ج 1، کتاب الطهاره، ابواب مقدمه عبادت، باب 2، ج 3، ص 30.
- [7]. رساله توضیح المسائل 108، ص 31.
- [8]. زاهدانی، سید سعید زاهد، بهاء مت در ایران، تهران، مرکز اسناد انقلاب اسلامی، ط دوم، 1381، ص 97.
- [9]. عامر النجار، البهائیه و جذورها البابیه، دارالمنتخب العربی، ط اول، 1419 هـ ق، ص 44.
- [10]. بهائی چه می گوید، جواد تهرانی، مشهد، ط دوم، 1341، ج 2، ص 2.
- [11]. همانص 76.
- [12]. همان، ص 2.
- [13]. همان، ص 93.
- [14]. همان، ص 76.